

Kerkdienst Goede Herderkerk, 8 november 2020

Al weer bijna 50 jaar geleden werd ons de vraag gesteld of wij aan Turkse gastarbeiders onderdak wilden verschaffen. Toen we daar niet zo direct een antwoord op hadden werd er gevraagd of we iets tegen Turken hadden. Ook daar hadden we eigenlijk geen antwoord op. Het enige dat we wisten te zeggen was dat we geen Turken kenden, er nooit een ontmoet hadden. Maar we maakten kennis met hen en het klikte meteen. Al die jaren hebben we aan velen huisvesting mogen geven en heel veel plezier aan elkaar beleefd. Eerst alleen de mannen maar al heel gauw ook hun vrouwen en kinderen. Hierdoor heeft ons leven een totaal andere richting gekregen. Ik ben meegegaan naar hun huis en familie in het thuisland, heb hen goed leren kennen en vooral waarderen. Zij waren allen moslim. Hierdoor heb ik de Islam ook leren kennen en zag en leerde de verschillen tussen Islam en Christendom. Ben ik de bijbel beter gaan bestuderen. Maar het echte verschil leerde ik pas kennen rond het jaar 2000, toen ik een onderzoek mocht doen naar de Protestantse Kerk in Turkije. Daar ontmoette ik ook Turkse christenen en hoorde ik van hun verlangen om Christus beter te leren kennen en om Hem te mogen dienen. Velen hadden een islamitische opvoeding gehad en waren pas later met het Christendom in aanraking gekomen. Ik hoorde van de moeilijke en vaak lange weg tot bekering maar ook van hun gróte vreúgde! Ik heb vele kerkdiensten mogen bijwonen. Ook doopdiensten, waarbij de doop plaatsvond door onderdompeling. Ik zag hun verlangen om meer en meer tot de Gemeente van Christus te mogen behoren. Wat het met hen deed als ze zich geborgen wisten in de genade van God en ik mocht zien wat het hen deed als ze konden geloven dat Jezus voor hun zonde gestorven was! Hoe het de angst voor zonde en dood wegnam en er vrede en blijmoedigheid voor in de plaats kwam. Ook hoorde ik hun getuigenissen dat God niet alleen de Almachtige, Schepper van Hemel en Aarde was maar dat Hij ook hun Váder wilde zijn!

Het werd 2013. Ik mocht mee met een reis van Anton en Els Verstoep naar Kenia. Met een kleine groep vertrokken we naar Afrika! Een nieuw avontuur! De eerste reis vond ik best heftig. De mensen zó donker van kleur. Dat was wel even wennen. Maar dat ging eigenlijk best snel. Leerde ik mensen kennen en ook herkennen. Maar dat is toch niet genoeg. Hun gewoontes en gedragingen zijn ook anders dan wij het gewend zijn. Voor mij moeilijk in te schatten. Verder was de reis prachtig! Heel veel gezien en heel veel geleerd. Vele projecten bezocht en ook daar naar de kerk geweest en de Keniaanse dienst meegemaakt. Een dag kerkenbouw, nieuwe ervaringen. Kennis gemaakt met de lokale bevolking. Maar zoveel, zoveel indrukken... ! Eigenlijk teveel om het alles te verwerken. Dat kwam later pas, na thuiskomst. Maar toch, een onvoldaan gevoel bleef. Een jaar later kwam er een nieuwe reis. Ik was heel blij dat ik weer meekon. Nu ging het veel beter. Vanaf de eerste dag waren de mensen me vertrouwder. Mocht ik alles nog eens overdoen maar nu met veel meer begrip voor alles wat ik beleefde. Dat was een wezenlijk verschil. Ook toen hebben we projecten bezocht, waaronder scholen en ziekenhuizen, weeshuis, gevangenis, maar ook een wildpark. Vooral de wildparken zijn echt fantastisch! De hele natuur trouwens. Had ik niet willen missen! Maar toch... waar het ècht om draaide was het bouwen van een kerk en de kerkbezoeken. Wat maakt een dag van kerkenbouw nu zo bijzonder? Voornamelijk het samen werken met de lokale bevolking. Spelen met de kinderen, samen eten, bezoekjes afleggen op verzoek van de vrouwen die komen kijken of koffie brengen, of moeders van de kinderen waar we spelletjes mee doen. Het is bijzonder om hun huis binnen te mogen gaan, te zien hoe ze met eenvoudige middelen toch een huiselijke sfeer weten te scheppen. Kortom: het je verbonden voelen met de mensen! En dan de zondag daarna de kerkdienst

bijwonen in de pas gebouwde kerk! De blijdschap en dankbaarheid mogen zien en proeven nu er een Godshuis is waar ze elkaar konden ontmoeten en met elkáár God prijzen en danken. Er heerst veel meer openheid en spontaniteit in het beleven en belijden van het geloof dan in Nederland. Hier zijn we 'behoudend', ook in het uiten van ons geloof. Nu zijn we ook een ander soort mens, erg op onszelf. We kennen die openheid en spontaniteit niet zo. Maar het is heel bijzonder te ervaren dat dit mogelijk is. Zo mocht ik ook heel veel van hen leren. Het heeft mijn leven verrijkt!

Doordat Els en Anton er jaren gewerkt hebben en ze de mensen kennen kregen wij ook de gelegenheid om hen te leren kennen. Ook in de privésfeer. Zo gingen er deuren open die voor de toerist gesloten blijven. Leerden we de mensen ook echt kènnen. Konden gesprekken aangeknoopt worden, was er vertrouwen. Konden we ook zien wat het voor hen betekent als mensen uit het verre Nederland zich om hen bekommeren, soms een stapje op weg helpen in hun moeilijke situatie, waardoor er een toekomst is voor hen en daardoor ook voor hun kinderen. Maar we zagen dat ook hun cultúúr er een is van elkaar helpen. Daardoor kan het zijn dat een kleine gift vanuit Nederland een groot gevolg heeft. Dit jaar zijn of komen er een paar waterputten. Daardoor kan een hele gemeenschap opbloeien, want waar water is, is leven. En voor een land als Kenia geldt zeker: waar leven is, is hoop!

Ik herinner me een zondag bij de Turkana's. We kwamen bijeen in hun voormalig kerkje. Gemaakt van... takkenbossen! Die gaven wel wat schaduw maar geen bescherming tegen regen. We mochten de opening van de èchte kerk meevieren. Die was iets verderop, alleen maar stalen spanten met een dak. Nog open zijkanten. Maar wat geweldig! Bescherming tegen zon en regen! Als je de vreugde en dankbaarheid ziet voor iets waartegen wij zouden zeggen: huh, is dat nou alles? Maar voor hen een geschenk uit de hemel. Wat moeten wij ons dan schamen. Vooral schamen dat we niet dankbaarder zijn voor ons leven in overvloed. Nog altijd wat aan te merken hebben op anderen en het nooit goed genoeg vinden. Ja, dat is vooral iets dat ik van hen geleerd heb. Als een mens niets heeft, is hij dànkbaar voor het weinige dát hij heeft. Wij hebben van àlles in overdaad en dan is het nog niet genoeg. Hierbij komt dat mensen die niets bezitten zoveel afhankelijker zijn van God en alles wat hij in Zijn grote genade ons schenkt. Dat gevoel van afhankelijkheid vermindert als je koelkast vol staat, eten te kust en te keur verkrijgbaar is en je huis en je werk voldoende bescherming biedt. Dan hebben we God schijnbaar niet zo heel erg meer nodig. Hoe minder je bezit, - en dat bemerken we hier vooral met gezondheid - hoe meer je bezig bent met Gods Koninkrijk! Het bijzondere dat mij hierin trof is toch vooral hun blijmoedigheid! Hun blijmoedig vertrouwen op God.

Wat ik daar ook geleerd heb? Ik heb altijd een beetje moeite gehad om te kunnen zeggen dat God mijn Vader is en ik Zijn kind mag zijn. Het klinkt zo hoogmoedig. Maar daar in Kenia, werd dat toch anders. Ja, ze geloven net als wij: in God, de Vader; in God, de Zoon; en in God, de Heilige Geest. Drie-enig God. Dié God wordt aanbeden, thuis en in de kerk. Hier toch ook?

Maar als wij met elkaar dié God aanbidden, prijzen en eren... Dan zijn we toch broeders en zusters? En is onze God toch ons aller Vader? En zijn wij Zijn kinderen? Daar heb ik me echt thuis gevoeld, als tussen broers en zussen, in Zijn nabijheid! Wij waren één in Hém. Wat een rijkdom! Zo ontstaat er ook ware naastenliefde, het willen omzien naar elkaar, elkaar willen helpen waar we dat kunnen.

Ik sluit af met de hoop uit te spreken dat u ook dié ervaring beleven mag in alles wat u doet voor God en Zijn gemeente! Hier, of in verre landen.